

Конгрес **У**країнських **Н**аціоналістів

Любіть Україну!

НАЦІЯ І ДЕРЖАВА

e-mail: nacija@ukr.net www.nacija.org.ua 3 травня 2006 року № 17 (129)

ДОКИ В НАШІМ КРАЇ ЗАЙДАМ ПАНУВАТИ?

Микола ШАРАК,
Товариство політичних в'язнів та репресованих

У нашій славній Україні багато чого робиться не так, як у людей. Маємо нарешті свою Державу, але!!! Триває задавнена несправедливість, яка полягає в тому, що українець не є повноправним господарем на своїй землі, а тому влада в нас досі неукраїнська.

Доки будуть окупанти та заподанці безчинствувати на нашій благодатній землі, нав'язуючи нашим дітям та онукам свою мову, пісеньки, пиятику, бандитську мораль?

Доки не будуть належним чином вшановані мільйони депортованих і замучених в сибірських мерзлотах дідів наших і прадідів?

Доки "незалежна" держава не визнаватиме своїх героїв з-під стягу Степана Бандери?

Доки мільйони українців шукатимуть шматка хліба за кордонами?

Доки залишатимуться не компенсованими всі багатомільярдні збитки, завдані нашій землі, воді, повітрю, кожній живій істоті в результаті бандитського панування в Україні московських катів і нелюдів?

Доки лицемірні путіни продовжуватимуть політику дискримінації щодо мільйонів українців, які живуть на території так званої Російської Федерації, а насправді – Московської імперії?

Доки в нашому краї безкарно діятимуть диверсанти, що називають себе "русским блоком", "православными братствами" та "союзами"?

Доки нас ділитимуть, нав'язуючи надуману двомовність, облудну "федерацію", намагаючись перетворити Україну в географічну територію, де не буде українців, а буде лише "нарід України", тобто біологічна маса, призначена обслуговувати колонізаторський інтернаціонал?

Не може бути сумніву в тому, що всі оті сумні "доки?" давно б уже не краяли наших зболених сердець, якби до влади прийшли справжні українські державники, які б шанували Тараса Шевченка не про людське око, а в серцях своїх, які б не повторювали, як папуги, великий заповіт про свою правду, і силу, і волю у власній хаті, а як справжні державні мужі робили б те, що їм належить робити для утвердження в Україні волі українців, а не російсько-європейсько-американсько-ізраїльських "радників" та "порадників".

Годі нам прикидатися дурниками і вдавати, що ми справді віримо у нав'язувані нам якісь "демократичні цінності", якими в Україні за всі роки незалежності навіть не запахло. "Демократією", тобто "народовладдям", може вважатися тільки те, що приносить користь титульній нації, а не всяким зайдам, що нав'язують нам свою волю. Оскільки в результаті українобивчого дикунсько-кравчуківського "нульового варіанту" громадянами України стали мільйони непримиренних ворогів нашої незалежності, які обрали до Верховної Ради своїх ставлеників, що перетворило її в провідника антиукраїнської політики. Всенародно обраний Президент України має негайно видати Указ про позбавлення виборчих прав усіх активних і непримиренних ворогів української суверенності, який має діяти доти, доки нація не позбудеться наслідків 350-літньої окупації і побудує Україну не тільки за назвою, а й за змістом. До речі, саме так ділили наші сусіди-прибалти, і демократичний світ жодним словом не засудив їх за "недемократичність".

Ми, колишні політв'язні ГУЛАГу, які тяжко боролися, томилися в тюрмах, таборах і засланнях за Українську Соборну Державу, вболіваємо за подальшу долю нашої незалежної України. Ми не можемо спокійно спостерігати і миритися з тим, як грубо, цинічно і безкарно порушуються Конституція України та її закони.

Отож усім, хто принижував українську гідність, нашу державу, мову, церкву, наші звичаї, в один голос заявляємо:

– Геть з України, "п'ята колоно" московсько-більшовицького імперіалізму!

Шановний Президенте України! Ми, політв'язні, віддали свої кращі роки не турботам про особисті вигоди, а боротьбі за незалежність України, свободу і добробут українського народу. Без тієї жахливої жертви, яку принесли справжні сини та доньки України, вона б не була сьогодні незалежною. І за свою велику любов до України, ціна якої була вища за життя, ми сьогодні отримуємо мізерні пенсії, незрівнянно нижчі від тих, що їх одержують колишні прислужники режиму, що нещадно нищив нас, борців за незалежність. Так Українська держава віддячує тим, хто її творив.

А теперішній уряд Росії із задоволенням потирає руки, успішно провернувши чергову антиукраїнську аферу: "опять хахлам непутевым кузькину мать показали!"

Тож якщо наш український уряд і надалі не турбуватиме і не ставитиме на місце "старшого брата", то нам, Товариству політичних в'язнів і репресованих, в пошуках правди і справедливості доведеться звернутися до Міжнародного суду у Страсбурзі.

Запоріжжя

"БАНДУСТАН" БЕЗ ОКРАЇН

Валентина ЖМУРА

От і проминуло Всеукраїнське шоу "Вибори-2006" в Донбасі, і сьогодні електорат столиці блакитної братви питає: "А хто наш папа-прем'єр буде?". Зрозумівши, що замість "папи" може бути "мама" з Майдану, щиро дивуються:"За що боролись?"

Дійсно, за що ж боровся спантеличений обіцянками "проффесора" і "сумасшедшей Наташи" робітничий люд по обидва береги Кальміусу?

За їхнє невід'ємне право скасовувати в російських школах уроки в день загибелі злодія в законі Аліка Грека та проведення щорічно для малят в спорткомплексі "Дружба" футбольного турніру на його ж честь. Така практика в краю нелякaних кучманоїдів триває 10 років.

Затюкані пролетарі проголосували за щорічне скасування навчання в донецьких державних школах в день народження дедушкі Лєніна. В російських школах вже 15 років учні в протигазах 22 квітня шикуються на урочистих лінійках – кодова назва цього супер-шоу "День цивільної оборони". Ще й сонечко не піднялось високо над синіми териконами, а дітлахи вже розсипаються по парках пити пиво, вино, палити косяк, і педагоги в піонерській кімнаті теж святкують – до поросячого вереску. Не вірите – спитайте хоча б у офіцерів СБУ, які в себе на Щорса, 62 це спостерігають постійно, бо поруч ЗОШ №13, де вчаться їхні діти.

За болото на вулицях імені більшовицьких вождів: навіть поруч з "Топазом", де випускають відомі всьому світу "Кольчуги", не можна пройти, не взувши мисливських чобіт.

У кріслі мера залишився регіонал Лук'янченко зі своєю дуже смішною програмою "Донецьк – без окраїн". Смішною, тому що на околицях у кріслах голів райрад лишаються його соратники, які не збираються втілювати в життя план "Нью-Васюків" для робітничих селищ.

Підприємець Керімов дуже влучно дав зрозуміти, хто в місті господар: "Янукович – мені друг, а Лук'янченка я в труні бачив!". Такою була його відповідь на стихійний мітинг на вулиці Щорса з приводу підкопу під "хрущовку", на що йому в усній формі дав дозвіл господар міста. Донецьку ментальність цілком відображає той факт, що "браток" Керімов й досі під носом у Обласного управління СБУ не закопав котлован (всі вони чекають, поки мешканці п'ятиповерхівки посипляться з луснутих вікон).

Не дочекаються мої краяни за цієї влади кращого життя ні для себе, ні для онуків. Українці в Донецьку – наче нелегальні емігранти в цьому "бандустані без окраїн".

м. Донецьк

БУДЬТЕ ПИЛЬНІ

МОВА – НАШ СВЯТИЙ СКАРБ

Як відомо, 78,8 відсотка населення України – це українська етнічна спільнота. Друга за кількістю національна група – росіяни.

А всього на нашій землі проживають представники 130 національностей (17,3 відсотка). Це етнічні меншини, або діаспорні групи, які виникли внаслідок міграційних процесів. Отже, маємо багато національних меншин, а не багатонаціональне суспільство. За переписом 2001 року, 85,5 відсотка населення визнали українську мову своєю рідною. З огляду на це має вестися і мовна політика в Україні. На жаль, це кардинальне питання у нас досі не поставлене належним чином. Навіть немає державного органу, який регулював би мовні проблеми.

Зовсім не так ставляться до рідної мови європейські народи. Наприклад французи, такі убезпечені в мовній сфері, сьогодні порушують питання про чистоту французької мови. Тож нам і поготів треба думати про це, адже вороги настирливо мусують тезу про українсько-російську двомовність, їм ще мало засилля російськомовного книговидання, преси, безконтрольного напливу низькопробної російськомовної маскультури, що засвідчує: Україна продовжує залишатися у сфері впливу російського інформаційного простору.

Тож треба, щоб депутати, політики та інші особи, які не хочуть говорити українською мовою, проповідують двомовність, чітко усвідомили: такою поведінкою вони принижують насамперед самих себе, ображають українську націю, сіють ворожнечу між росіянами та українцями. Де неповага, зверхність – там ворожнеча.

Французький філософ Шарль Бернар писав: "Якщо ти не розмовляєш мовою тієї землі, на якій живеш, – ти або завойовник, або гість, або не маєш розуму".

Потрібно припинити "голодомор" української мови і культури, якомога швидше створити всі умови для їх розквіту.

Василь БЕЛЕЙ,
почесний член
"Просвіти"

БОГ І УКРАЇНА – ПОНАД УСЕ!

Голодомор 1932–1933 рр. забрав життя 10 млн українців – невже маємо це забути?

Ще свіжа пам'ять 1939–1941 років, коли сотні тисяч патріотів були по-звірячому закатовані в тюрмах Західної України. Дані із довідки СБУ для комісії Верховної Ради: у період 1944–1955 рр. з території Західної України було виселено в Сибір 65906 сімей, учасників ОУН–УПА – 203662 чоловік. За цей час було вбито 153262 повстанців-партизан й арештовано 103828 членів ОУН–УПА та їхніх помічників.

Сьогодні Росія називає бандитами чеченців, подібно до того, як у сорокові роки минулого століття називала нас, українців. Бандит – це той, хто без дозволу господаря вдирається до твоєї хати. Ми ж боронили рідний край. Але це вже в крові окупантів, вони без війни не можуть прожити ні одного року – звір прагне крові.

За всі злочини повинна платити Росія так, як німці зараз платять остарбайтерам, – усім політв'язням, які безкоштовно працювали на збагачення СРСР, вкладникам Ощадбанку, перед якими заборгувала Росія. Саме вона повинна платити пенсії військовим Радянського Союзу, кадебістам, афганцям.

Проблем в Україні багато, і одна з найголовніших – ухвалення Закону "Про захист української мови", яку дотепер пригнічує Росія. Але маю надію на Бога, що нам вдасться все налагодити при патріотичній, національній, розумній, не злодійській владі. Бо Бог і Україна – понад усе.

Петро ГАЛАНИК,
член Конгресу Українських
Націоналістів, політв'язень
більшовицьких катівень,
м. Стрий

КУН У ДІЇ

ПІД БАГРЯНО-ЧОРНИМ ЗНАМЕНОМ...

У приміщенні Національної Спілки письменників України відбувся творчий вечір молодої української поетеси, члена НСПУ, головного референта з питань українознавства та заступника голови Київської міської організації КУН Анни Багряної. Вечір, ведучим якого був відомий письменник Петро Осадчук, традиційно був названий "багряним" і пройшов під червоно-чорним прапором Конгресу.

Свої теплі слова на адресу ювілярки (а Анна нещодавно відсвяткувала свій невеличкий ювілей) висловили поважні гості: голова Київської організації НСПУ, професор Анатолій Погрібний, головний редактор журналу "Київ" Віктор Баранов, директор Будинку письменників та голова об'єднання драматургів Василь Фольварочний, письменниця Валентина Козак. Від молодшого покоління літераторів виступила поетеса Леся Мудрак, а солістки тріо "Лелія" від етнографічного хору "Гомін" подарували усім присутнім чудові українські народні пісні, додавши вечорові ліричного настрою. Привітати Анну прийшли її друзі-однопартійці, зокрема заступник голови КУН Володимир Борейчук та голова Секретаріату КУН Степан Брацюнь. "Ми пишаємося тим, що Аня є членом нашої партії і працює з нами, адже вона – майбутнє не лише української літератури, а й Української Національної Держави", – сказав у своєму виступі Володимир Борейчук.

Поетеса читала свої нові твори – інтимну лірику, а також поезії громадянсько-патріотичного спрямування. На думку Анни, Київська міська організація Конгресу йшла на вибори гідно, не зганьбивши освячених історією червоно-чорних прапорів. Наприкінці вечора ювілярка зачитала свій вірш, присвячений воїнам УПА.

Друзі та шанувальники творчості Анни побажали їй подальших успіхів на літературній та політичній нивах, міцного здоров'я, наснаги, любові, світла, весни у серці.

Юрій ШЕПЕТЮК

СЕРЕД НАЙСИЛЬНІШИХ – ЧЛЕН КУН

Василь Кондратенко

У спортивному комплексі "Етрекс" м. Києва відбувся двадцятий ювілейний міжнародний турнір з настільного тенісу серед ветеранів, приурочений до 20-ї річниці Чорнобильської трагедії. У змаганнях взяли участь спортсмени Молдови, Росії, Білорусі, Литви, Латвії, Естонії та України. Вишгородець, член КУН, кандидат у майстри спорту Василь Кондратенко виступав у віковій групі 40–49 р. н. У результаті проведених зустрічей в особистому заліку він зайняв почесне п'яте місце, а в зустрічах у парному розряді з киянином Олександром Григор'євим виборов бронзові нагороди. А перемогли у парних поєдинках Валерій Гелетко (м. Київ) та Олександр Медведєв (м. Луцьк).

Валерій СИДОРЧУК,
голова Вишгородської РО КУН
(тренер команди)

ВІСТІ З РЕГІОНІВ

ПЛАНУЄМО ПОДАЛЬШУ РОБОТУ

Черкаська обласна організація КУН провела політраду, на якій розглянуто низку важливих питань сьогодення.

Було заслухано керівників усіх районних, міських та обласної організацій КУН із звітами про участь у виборному процесі та отримані результати.

69 членів Черкаської обласної організації КУН балотувались кандидатами у депутати місцевих рад різних рівнів та селищних голів. У результаті виборів 18 кунівців стали депутатами, а саме: 5 – у районних радах, 3 – міських, 21– сільських депутатів, з яких найбільше, 9 – у Городищенському районі.

Було відзначено також чимале збільшення членства ЧОО КУН за період виборного процесу.

Також на порядку денному стояло завдання розробки плану заходів, які проводитиме у найближчі часи Черкаська ОО КУН.

Назар ОБІДЗІНСЬКИЙ,
референт з інформації Черкаської ОО КУН

"НАЦІОНАЛЬНИЙ ВИБІР" ПІДБИВАЄ ПІДСУМКИ

В Івано-Франківську відбулася прес-конференція лідера прикарпатського виборчого блоку "Національний вибір" народного депутата України, заступника Голови Конгресу Українських Націоналістів Євгена Гірника. На прес-конференції підбито підсумки виборів до місцевих рад на Івано-Франківщині.

За словами Євгена Гірника, "Національний вибір", до складу якого входить Конгрес Українських Націоналістів та УРП "Собор", здобув понад 100 мандатів депутатів різних рівнів, 43 посади сільських та 3 міських голів.

Щодо скасування Івано-Франківським апеляційним судом рішення Івано-Франківської ТВК про перерахунок голосів на 58 дільницях м. Івано-Франківська лідер "Національного вибору" переконаний, що це вигідно, перш за все,"Нашій Україні". Адже за результатами перерахунку голосів на двох дільницях Івано-Франківська було виявлено голоси за блок "Національний вибір", не враховані при офіційному підрахунку.

Прес-служба КУН

ВИЙШЛО ДРУГЕ ЧИСЛО "ГАРТУ"

На Тернопільщині вийшло у світ друге число націоналістичної газети "Гарт" за 2006 рік, яку видає обласна організація Конгресу Українських Націоналістів.

У публікації "Влада не привілей, а відповідальність!" йдеться про те, що після нинішніх виборів вперше українські націоналісти мають реальні шанси прийти до влади. Для Конгресу Українських Націоналістів це має подвійне значення. З одного боку, дасть можливість впливати на розвиток держави на всіх рівнях влади, а з іншого – стати локомотивом націоналістичних сил в Україні. Адже повноцінна Українська держава неможлива без національної ідеї, а отже, без націоналізму.

У газеті також представлено молодіжні організації націоналістичного спрямування, що діють у Тернопільській області, – "Вертеп", СУМ, Пласт, Молодіжний націоналістичний конгрес.

Матеріали для наступних чисел "Гарту" можна надсилати на електронну адресу: too kun@ukr.net

Прес-служба ТОО КУН

"ДЖЕРЕЛО ТАЛАНТІВ" ЗАПРОШУЄ

З 19 по 21 травня 2006 року в м. Донецьку пройде VI Всеукраїнський конкурс пісні, танцю, народної музики та образотворчого мистецтва імені Т. Г. Шевченка "Джерело талантів", який присвячений 192-й річниці з дня народження Великого Кобзаря (19, 20 травня – фінальні змагання, 21– гала-концерт переможців).

Конкурс організований з метою виявлення талановитої молоді, популяризації та розвитку українського національного мистецтва на Донеччині, творчого обміну та взаємозбагачення культурних традицій різних куточків України. Його проводять Всеукраїнське товариство "Просвіта" ім. Тараса Шевченка, Донецька обласна державна адміністрація та Донецька міська рада. Заявки на участь у конкурсі приймаються до 15 травня 2006 року.

Детальнішу інформацію можна отримати у директора конкурсу Миколи Присяжнюка в м. Донецьку за телефонами: 8-0622-66-00-05, 8-050-595-57-19, моб. тел. 8 (062) 384-39-48.

Оргкомітет

Наші корпункти

Вінниця	Гусар Віталій	(0432) 32-05-03
Дніпропетровськ	Хоменко Микола	(056) 748-17-92
Донецьк	Олійник Марія	(062) 337-23-48
Житомир	Крук Микола	(0412) 44-52-32
Запоріжжя	Тимчина Василь	(0612) 67-31-82
Івано-Франківськ	Салига Роман	(0342) 3-11-35
Кіровоград	Тріщенко Віктор	(0522) 32-23-48
Київська обл.	Сахацький Олександр	(04497) 4-92-93
Київ	Мохналь Михайло	(044) 278-63-89, 279-68-34
Луганськ	Костянтин Філімоненко	(0642) 53-96-85
Луцьк	Максимович Олег	(0332) 72-39-35, (03322) 401-98
Львів	Вовк Михайло	(0322) 38-67-63
Миколаїв	Яценьо Софія	(0512) 49-67-90
Мукачеве	Ференц Петро	(03131) 2-25-45
Одеса	Парфенюк Василь	(048) 75-83-113
Полтава	Квачова Олеся	(0532) 28-053
Рівне	Кривко Ігор	(0362) 22-20-26
Севастополь	Проценко Володимир	(0692) 48-79-46
Сімферополь	Овчарук Василь	(0652) 29-77-43
Суми	Перетятько Олексій	(0542) 25-88-98
Тернопіль	Чибрас Володимир	(0352) 52-56-91
Харків	Дяків Богдан	(057) 716-02-18
Херсон	Реуцький Іван	(0552) 26-50-56
Хмельницький	Вітряний Олесь	(0382) 65-32-01
Черкаси	Гафінова Любов	(0472) 45-12-05
Чернівці	Лютик Віктор	(0372) 51-02-72
Чернігів	Рябченко Валерій	(04622) 4-38-81

ПОЛІТИКА

У ВЕРХОВНІЙ РАДІ БЕЗ ЗМІН

Валентин КОЖЕВНІКОВ,
кандидат географічних наук

Верховна Рада України попередніх скликань фактично жодного дня повною мірою не працювала на український народ, оскільки в ній ніколи не були широко представлені націонал-патріоти. А ліві, шовіністичні та клановоолігархічні фракції, які мали депутатську більшість, вирішували свої особисті та корпоративні інтереси, а також імперські проблеми Росії, цим своїм руйнували економіку, культуру, політичну стабільність України. Були сподівання, що новий склад ВР буде, нарешті, українським, але вони переважно не справдилися. Знову у нас будуть фракції комуношовіністів, соціалістів російського обряду, олігархів-шовіністів. Українські сили, які захищали б інтереси українського народу, до нового складу ВР не потрапили. Надій на те, що напіволіархічна фракція "Наша Україна" відстоюватиме права українців, мало, бо бізнес у нас все ще не відділено від влади.

Чому ж так сталося, що українці обрали до ВР так багато депутатів, які в минулі роки уже переконливо довели, що працюють на іншу державу? Перша причина в тому, що антинародні партії добре організовані і мають підтримку Росії та багаточисельної "п'ятої колони". Вони провели активну пропагандистську кампанію, під час якої не соромилися оббріхувати патріотичні сили, викривляти факти, залякувати виборців тощо. Їх підтримували не тільки російські, а й майже усі українські державні ЗМІ, які у нас досі очолюють далекі від розуміння національних інтересів редактори. Велику антиукраїнську агітаційну роботу виконали дрібні проросійські партії і блоки, які більше двох місяців принижували гідність нашого народу. Інша причина – це непродумана, пасивна, беззуба агітація за національно-демократичні партії і блоки.

Отже, у Верховній Раді маємо п'ять фракцій (дві невеликі – комуністів та соціалістів і три великі: БЮТ, "Наша Україна", "Регіонів").

За таких умов, виходячи з різних варіантів створення коаліційної більшості, найвірогідніше, що очолювати уряд можуть Янукович, Тимошенко, Єхануров або Мороз. Усі вони українському народові добре відомі. Тому ми знаємо, чого можна чекати від кожного з них.

Малюнок Святослава Мізерного

Чого вартий Янукович, ми можемо визначити по досягненнях України і рівню життя українців за час його правління у 2003 та 2004 рр. Ми ще пам'ятаємо, як тоді нас "поважали" в Європі і як похітливо нас втягувала в ЄЕП путінська Росія, як безсоромно уряд Януковича переглянув свої обіцянки стосовно підвищення мінімальної зарплати до 237 гривень уже з грудня 2003 року, як він же 20 листопада 2003 року підписав постанову №1783 "Про заходи щодо поліпшення пенсійного забезпечення громадян", якою передбачалося зробити перерахунок пенсій, виходячи з середньої зарплати за 2002 рік в 306 гривень, а не 376 гривень, якою вона була насправді. Тобто в 2004 році він за давньою звичкою пограбував усіх нужденних 30 мільйонів українців на 500 гривень кожного. Щоправда перед виборами з тої суми подарував пенсіонерам, як подачку, 120 гривень але ж решту (10 мільярдів гривень) залишив, мабуть, на свою виборну кампанію. Тільки завдяки перемозі Ющенка над Януковичем на президентських виборах мінімальна зарплата і пенсія виросли до прожиткового мінімума майже в півтора раза.

Бачили ми "в деле" і Ю. Тимошенко – лідера фракції БЮТ. Багато людей вірили в дутий авторитет пані Юлії, і тому такі великі сподівання були пов'язані з призначенням її прем'єром уряду України. Справді, під час її затвердження у ВР вона пообіцяла втілити 4–5 програм, корисних для всієї країни, і зобов'язати всіх голів обласних адміністрацій теж розробити 3–4 програми для кожної області. Але жодної корисної програми для України вона не запропонувала. Її однопартійці теж вирішували переважно особисті проблеми. А ось український народ ніяк не зміг упоратися зі своїми проблемами, бо за час прем'єрства Тимошенко (всього 7 місяців) вони прямо посипалися на нас: бензинова, м'ясна, цукрова. Селяни зібрали непоганий урожай зерна, а продати його навіть за собівартістю не могли. Прем'єрша патріотично застерігала селян не продавати урожай зернотрейдерам за ціною менше 600 гривень за тонну і щедро пообіцяла купити для Держрезерву майже 2 мільйона тонн за ціною 700 гривень за тонну. Але не купила. Хоча, щоб мати запаси на випадок неврожаю в 2006 році, уряд повинен був закупити у селян для держрезерву не менше 4 мільйонів тонн зерна.

Щодо прем'єрства Мороза, то треба пам'ятати, що за той час, коли Мороз у 1991–1994 рр. керував депутатською більшістю (групою 239, в яку входили комуністи і соціалісти), Верховна Рада прийняла найшкідливіші закони, а також призначила прем'єрами антипатріотів: Фокіна, Кучму, Масола, Звягільського. За сприяння Мороза прем'єр Кучма у 1993 році отримав від Верховної Ради надзвичайні повноваження і навіть дозвіл врегульовувати декретами всі проблеми, які ще не були урегульовані законами. Тобто саме Мороз відкрив Кучмі шлях до діяльності, яку тепер називає злочинною. Тепер Мороз часто ставить собі в заслугу прийняття Конституції України у 1996 році. Та чомусь не згадує, як він багато років гальмував процес розробки Конституції у ВР, як опирався затвердженню деяких демократичних статей Конституції, вихолощував з неї демократичні принципи і статті і намагався нав'язати якомога більше радянського соціалізму Незалежній Україні, що й стало причиною нашого відставання від цивілізованих країн.

Лідер четвертої політичної сили, Єхануров, знаходиться в команді Президента і буде виконувати його Програму, яку ми підтримали на майданах 2004 року і за яку проголосували на президентських виборах.

На жаль, жоден з названих претендентів на посаду прем'єра (і голови ВР) не є національно свідомим і не відповідає вимогам, які зазвичай ставляться перед високопосадовцями: 1. Вірно служити українській національній ідеї (розмовляти українською мовою, учити дітей в українських школах, розвивати українську економіку, науку, культуру, допомагати українським видавництвам, розбудовувати українську армію тощо). 2. Не мати особистих бізнесових інтересів. 3. Не мати зв'язків з кланами. 4. Не бути під ковпаком у закордонних спецслужб. 5. Мати досвід роботи і авторитет серед спеціалістів за своїм фахом.

Найкращим варіантом парламентської коаліції є той, що підтримає Програму Президента і буде працювати над її виконанням. Але ні Ю. Тимошенко, ні О. Мороз, не кажучи вже про В. Януковича, очевидно, нізащо не погодяться підтримати всі пункти цієї програми. Тому помаранчеву коаліцію створити буде надзвичайно важко. А найгіршим варіантом може стати коаліція "Регіонів" з БЮТ. Якщо Ю. Тимошенко погодиться на коаліцію з Януковичем, то в інтересах Москви уряд України може очолити Ю. Тимошенко. Разом вони виконуватимуть програму Путіна з надання російській мові статусу державної, повернення Криму Росії, вступу до ЄЕП, імпічменту Президента Ющенка тощо. Інший варіант коаліції "Регіонів" з комуністами і соціалістами теж цілком можливий, якщо врахувати "патріотичність" лідерів цих сил.

Отже, український народ програв ці вибори до ВР, як і всі попередні. Але ми тепер маємо свого Президента. Якщо він зуміє, спираючись на народ, нейтралізувати неукраїнські сили, то все буде гаразд, а якщо народ більше довірятиме не Президенту а його опонентам, – терпітимемо наругу ще принаймні 5 років, сподіваючись на нові вибори до ВР.

ВІДЛУННЯ

ЧОРНОБИЛЬ – ПРОДОВЖЕННЯ ГЕНОЦИДУ УКРАЇНСЬКОЇ НАЦІЇ

Під такою назвою 25 квітня Київська міська організація Конгресу Українських Націоналістів спільно з націонал-демократичними громадськими організаціями провела акцію, присвячену 20-й річниці Чорнобильської трагедії. Акція відбулася біля Українського Дому, де проходила Міжнародна науково-практична конференція "Двадцять років Чорнобильської катастрофи. Погляд у майбутнє".

Учасники акції переконані, що геноцид української нації, організований комуністичною Росією, не завершився штучними голодоморами та концтаборами. Аварія на Чорнобильській АЕС і свідоме замовчування правди про її наслідки стало продовженням геноциду українців.

Російська Федерація як спадкоємниця СРСР повинна відшкодувати Україні моральні та матеріальні збитки, завдані голодоморами, Чорнобилем, незліченними катівнями та концтаборами, в яких по-рабськи працювали та гинули десятки мільйонів невинних українців, вважають націоналісти.

Прес-служба КУН

ЧОРНОБИЛЬ НАШИХ ДУШ

Михайло СИДОРЖЕВСЬКИЙ
«Нація і держава»

Чергова чорнобильська річниця спонукає до роздумів, які оптимістичними назвати важко.

Роздуми ці – не стільки про політику. Точніше, не зовсім про неї. (Що ж стосується політики, то в ній ми живемо принаймні ілюзіями та надіями. Ситі і вгодовані годують обіцянками решту. Бо – відомо ж – хто хоче бути обдуреним, той буде обдурений).

Звісно, то не про нас у Священній книзі сказано, – там, де йдеться про сорок років блукання пустелею, і про Мойсея, і про "обраний народ". Бродили-бродили ті люди, точніше, те плем'я людей, аж поки їх, нарешті, не вивів їхній поводир до землі обітованої. Ні, це не про нас, і ніякі аналогії тут недопустимі, а хтось скаже навіть, що просто-таки блюзнірські. У нас немає сорока років попереду, хоча позаду шлях лишився незрівняно довший. Час – невмолимий, вагітний тривогами і передчуттям вселенського неспокою, – наче перед кінцем світу, все тугіше зав'язує зашморг на шиї сьогодення і збігає все швидше і нестримніше... Та й землі нам не треба шукати "обітованої", – вона ось тут, вона наша, і густо полита кров'ю наших пращурів...

Однак є речі глибинніші, ніж наші теперішні політичні проблеми, виборчі пристрасті чи розподіл портфелів.

І тут як символ тлінності нашого часу, символ марноти наших зусиль – Чорнобиль.

У кожного – він свій.

Для мене Чорнобиль – це насамперед шалене цвітіння садів тієї незабутньої весни...

Це пасмо поруділого лісу уздовж залізниці під Прип'яттю, і пилюка на дорогах чорнобильської зони, і панорама Четвертого енергоблоку з борту гелікоптера...

Це тривога в глибинах душі. ...Очікування невідомого, незвіданого і страшного...

Але найбільше Чорнобилю я тоді побачив у дитячих очах.

У них не промінь сонячний світився...

Ні, то були очі, опромінені стронцієм.

У них не було майбутнього...

Отож, камо грядеші, Україно? Куди тебе веде звізда Полинь?

Куди прямуєш, народе, стократ поганьблений в минулому і заблукалий в павутинні теперішнього немилосердного і жорстокого світу?

І що є людина – творіння Боже чи твар плазуюча, самопожираюча? Що є наше життя під цим вічним небом, де діти народжуються не для втіхи і радощів земних, а – щоб дертися нагору, і плазувати, і вивищуватися в гордині? Чи в цьому, у відповідності з Божим промислом, призначення наше,– спалювати себе в безплідних боріннях з самим собою, зі своїм єством, і з світом?

...Не світ змінився, а змінились ми у ньому. Всевидяще око бачило на цій землі усього – і доброго, й поганого. Перетікаємо, перепускаючи через себе цей час проклятий, час непевний. Чи це було вже з нами? Чи не з нами? Во ім'я миру і благоденствія ставали жертвами... А як же з висловом про те, що всі багатства світу не варті сльозинки на замурзаним дитячім обличчі?

Що носиш у собі, людино, – тваринні інстинкти чи дар Божий, і коли ми переступили через межу, що відділяє нас від звірини?

Піклуючись про власну шкуру і про шмат гнилої ковбаси, забуваємо про інше, неймовірно важливе...

Але – Бог – бачить усе.

І тоді – *ну що людина в полоні тіла?*

...Втративши Бога, будете як перекотиполе, гнане вітрами; отруйні змії зневіри і пустки зів'ють гнізда у ваших душах, і недоречний сміх ваш зустрінуть глухою мовчанкою, і лишень тиша гулко дзвенітиме в камінному полоні ваших світів...

І тоді – Чорнобиль – як попередження.

Чорнобиль як кара.

Чорнобиль наших душ.

ОГЛЯД ЛИСТІВ

НАШ ОБОВ'ЯЗОК – ДОВЕРШИТИ СПРАВУ ГЕРОЇВ

Василь ЗАЄЦЬ
«Нація і держава»

У 1936 році франкістський генерал Еміль Моло зробив на радіо заяву про те, що його військові підрозділи рухаються на столицю Іспанії чотирма колонами, а п'ята діє в самому Мадриді, тож може будь-коли завдати удар у спину ворогові. З того часу термін "п'ята колона" увійшов у всі мови світу як образна характеристика політичних сил, які діють на території якоїсь держави в інтересах її ворога чи ворогів.

Сьогодні "п'ятою колоною" Росії в Україні є так звана "опозиція", до якої входять партії, про які Арсеній Главацький (с. Нове Село Хмельницької області) пише: "Вони похідні від КПРС–КПУ, СПУ, ПСПУ та СДПУ(о) і за походженням, і за суттю завжди були проімперськими. Мета їхня – повернення України до імперської залежності від Росії. Тому "опозиція" постійно провокує колотнечу в парламенті і в країні, щоб перешкодити розвитку незалежної держави. "Опозиціонери" постійно сприяють зросійщенню краю, порушують питання подвійного громадянства, надання російській мові статусу державної.

До похідних від КПРС партій згодом приєдналися нові: Партія регіонів, "За союз", "Слов'яни", Партія політики Путіна.

Засилля "опозиції" сприяє криміналізації влади і суспільства, загрожує безпеці держави. Тож діяльність цих партій є неконституційною".

Такої ж думки Микола Ничипорук (с. Мазники Хмельницької області). Перед кожними виборами вороги незалежності (всякі "конотопські відьми" та бандюковичі) дістають свою козирну карту – "вопрос русского языка", якому "видите ли, здесь плохо". До "п'ятої колони" належить православна церква Московського патріархату, якій теж "душно у нас". За задумом цих горе-ідеологів, Україну мають населяти люди без роду-племені, без своєї мови, культури, історії. Недаремно з паспорта українця викинуто графу "національність". Ці пройдисвіти знищили наші заводи, фабрики, сільське господарство, культуру, змусили нашу молодь жебракувати по всьому світу, а тих, хто залишився, споюють, відкривши в кожному селі мережу спиртоносних "точок", бо ж іще цариця Катерина казала, що п'яним народом легше керувати.

Звертаючись з відкритим листом до "опозиціонера" Петра Симоненка, ветеран війни і праці В'ячеслав Кіріян (Запоріжжя) запитує: "Що породило вашу патологічну ненависть до рідної землі, до України, яка виростила вас собі на горе? Чому не берете приклад з таких комуністів, як Бразаускас у Литві, Воронін у Молдові, Кваснєвський у Польщі, для яких служіння Батьківщині вище партійної приналежності?

Ви, один з активістів "п'ятої колони" шовіністичної Росії, вписали своє ім'я в один ряд з відомими історичними зрадниками, такими, як Кочубей, Ніс, Галаган, з допомогою яких російський "брат" розпинав українців і пускав на плотах по Сейму і Дніпру.

Спогадами про те, як комуністичний режим експлуатував наш народ, ділиться Ганна Боднарук з Коломиї Івано-Франківської області: "Тата репресували, а мама з дітьми (мені було п'ять років, а братику – три) переховувалась, щоб не вивезли в Сибір. Якось в село наїхало дуже багато комуністів, записували в колгосп, били маму і бабусю, щоб записалися. Все у нас забрали: і корову, і зерно, і плуг та борону. Мама просила хоч корову залишити, бо ж треба годувати діток, але ті бандити не послухали її.

Довелося мамі варити для нас кропиву. Та Бог змилувався над нами, і ми вижили. Відтоді я крізь усе своє життя пронесла люту ненависть до комуністів".

Свята ненависть до поневолювачів надихала на подвиги членів Організації Українських Націоналістів, вела в бої проти московської орди воїнів Української Повстанської Армії. Одним з них був Андрій Бобьюк, що мешкає нині на станції Копачівка Тернопільської області. В листі до редакції друг Андрій повідомляє, що під псевдо "Кремінь" він "воював у лавах УПА з сорок третього року до п'ятдесят третього, був поранений, контужений, але в руки чекістів не потрапив, легалізувався з чужими документами і дочекався розвалу червоної імперії. Написав чотири документальні повісті про боротьбу УПА: "Ямпільський шлях", "В шумських лісах", "Яворенко", "Зацьковані собаками". У мене рано прорізався сатирично-гумористичний зуб, і вже в сімнадцять років писав сатиру на окупантів, друкувався під псевдонімом у повстанських виданнях "Жорна", "Хрін" та інших. Після розвалу СРСР видрукував кілька збірок гумору...". Про своє нинішнє становище друг Андрій розповідає з гірким сумом: "Старий, важкохворий дід, одинокий і всіма забутий, що доживає віку в старій халабуді-розвалюсі, мерзне і чекає панну з щербатою косою. Українська влада не потурбувалася про ветеранів-упівців, кинула їх напризволяще. Не змінилася ситуація і після перемоги помаранчевої революції, хоч колишні упівці брали якнайактивнішу участь у вікопомних подіях: "А я мерз на Майдані, а я кричав: "Ющенко! Ющенко!", та мені після всього показали дулю".

Плодами революції часто-густо змогли скористатися не її герої, а вороги, які є здебільшого тими ж комуністичними перевертнями. Це переконливо доводить лист Миколи Горобченка (м. Новомиргород Кіровоградської області): "... Пройшовши всю помаранчеву революцію, люди з вищою освітою не потрапили до керівних органів району. Ще до інавгурації Президента України вони були оббріхані і скомпрометовані в очах вищих ешелонів влади. Ці ешелони чомусь зробили ставку не на низові, а на обласні організації, які, хоч і перефарбувалися в помаранчевий колір, але так і залишилися ворогами України".

Та на які б махінації не йшла "п'ята колона" Росії, сини України ніколи вже не віддадуть її на поталу ворогам. Оптимізмом дихає лист Володимира Близнюка (с. Старі Кути на Івано-Франківщині): "Сьогодні у нас Незалежна Держава. Бог дав нам славного Президента Віктора Ющенка, який виведе нас зі споконвічної неволі. Настав час скинути з очей московську облуду. Наш обов'язок – довершити справу героїв, які поклали свої голови, залишивши нам заповіт: зрада – гірше, ніж смерть!"

ДУМКИ ВГОЛОС

ЛЮДИ НЕ ЗНАЮТЬ ПРАВДИ

Дмитро КРУК

Шановна редакціє, пояснюю одразу: мова в мене московська, а все решта – українське.

Росія веде неоголошену війну проти України, починаючи з часів паперової незалежності. В цьому їй допомагали два президента – Кравчук і Кучма. І третій Президент, якщо не допомагає, то і не заважає. У будь-якому разі, поки що немає підстав на нього сподіватися. Отже, українцям треба покладатися тільки на власні сили.

Всі цивілізовані держави були побудовані патріотами цих країн, а не зайдами-ординцями і місцевими яничарами. І щоб донести до людей цю елементарну істину, Україні потрібен хоча б один український канал на телебаченні, де транслювалися б:

1. Розвідки з історії України на основі останніх досягнень науки.

2. Українська та світова культура (класика замість голопупих епілептиків, патріотичні і старовинні пісні замість нявчання березневих котів тощо).

3. Виступи національних меншин (поляків, чехів, румун, угорців, греків, болгарів, татарів тощо).

Це повинен був зробити Президент, якщо він українець, а якщо ні, то потрібно самим добиватися цього.

В Україні немає державної центральної української газети. Я виписую єдину українську газету "Нація і держава", але і її отримую з запізненнями.

Завдяки такій інформаційній прогалині історію України, на мій погляд, не знає щонайменше 90% населення. А вона дуже повчальна.

Як загарбали Київську Русь – руські князі наплодили княжат, наділили їх землями, й почалися чвари та взаємне знищення. І монголи з кипчаками без особливих зусиль накрили нас мокрим рядном.

Як загарбали козацьку Україну – розжиріла старшина, позбавившись Б. Хмельницького та І. Виговського, за маєтки та дворянські звання здала державу Москові.

Під час громадянської бійні розвелося отаманів, як собак, – в результаті здали Україну більшовикам.

Історія багатостраждальної України нічому не навчила сучасних вождиків, які, називаючи себе українцями, роздирають Україну на користь Москви. Черговий атракціон "Вибори" показав, що вся ця зграя "українців" спрацювала на користь московських "ерзац-бояр", прямо чи опосередковано, в результаті навала ординців прорвалась у Верховну Раду.

А заклики щодо двомовності! Я б погодився на наступних умовах:

1. Всі, хто прагне двомовності, повинні досконало знати українську мову так, як ми знаємо російську.

2. У всіх областях, окупованих партією паханів, має бути однакова кількість українських і російських навчальних закладів.

3. Росія повинна ввести двомовність у себе. Адже там понад 20% громадян українського походження.

І тільки за таких умов можна проводити референдум про мови.

Будь-яку націю об'єднує національна ідея – вона є стержнем нації. Цього або не розуміють плющі, пинзеники, зайці, чижі та інша фауна, або в них переважає жага наживи. Принаймні, поки що вони не мають стрижня, вони аморфні.

У нас залишилося всього чотири роки до наступного виборчого атракціону, а це дуже мало. Адже обстановка на запорізькій землі (Луганськ, Донецьк, Запоріжжя, Дніпропетровськ і весь Південь) дуже важка. Вона постійно нагнітається московськими ординцями і місцевими яничарами. А все тому, що люди не знають правду про Україну.

Адже все вирішує пропаганда – це довели німецький Душогуб і вітчизняні душогуби Плешивий та Вусатий, які за короткий термін поставили з ніг на голову усі людські цінності. Результат відомий усім.

Україні ж потрібен президент-патріот, президент-працівник, а не "весільний генерал" або проповідник. Потрібна особистість, і не одна. Потрібно за короткий час їх знайти і показати всій Україні. Адже московська орда вже хапнула майже половину парламентських крісел, і нам загрожує заміна кримінал-номенклатурної окупації на кримінальну. Пора кричати на весь світ про порятунок України, об'єднавши всіх патріотів під гаслом "Тільки патріоти України можуть створити сильну і багату державу". Сильну для чужих і багату для своїх людей праці.

Кожного разу, отримавши чергове число газети, в мене виникає два запитання: чи читає нашу українську газету Президент, і як довго він буде умовляти крадіїв не красти, грабіжників – не грабувати, убивць – не вбивати тощо? (Згадаймо, що після лютневої революції в Росії першого прем'єр-міністра Керенського прозвали Головноумовляючим. Фінал відомий).

м. Запоріжжя

Від редакції: *Цей лист був написаний російською мовою, однак висловлені в ньому думки видалися нам цікавими, тому подаємо його в українському перекладі.*

БОЛИТЬ!

КОМУ ВІРИТИ?

Михайло БІЛОЗОР

Перед президентськими виборами 2004 р. я вірив януковичам, котрі кричали про те, що Ющенко здасть Україну Америці, Крим – татарам і т.ін. Тому голосував за нього.

При добре укоріненій рабовласницькій системі не маю надії, що Україна звільниться, тому бажаю, щоб до нас прийшли, хоч на деякий час, розвинуті цивілізовані країни. Тепер минуло більше року, а при керівництві бачу, за деякими винятками, ті ж самі бигморди, які піднялися ще на вищі щаблі керівництва, і майже не видно українців. Тільки їм і їхнім дітям є доступ до вищої юридичної, військової й інших ключових освіт. Всі ж ФЗУ, ПТУ, технікуми, сільськогосподарські курси і т. ін. – для хохлів. Для українців є тюрми, Сибір, закордонні сільськогосподарські й інші "рабуніверситети", в яких виробляють-створюють багатства для "хозяєв жизні".

З окупантами Україна як була слаборозвинутою, так і залишиться. Після здобуття "незалежності" тирани не виїхали в свої країни, і тому не може бути в нас змін на краще. Ці окупанти відразу вбивають двох зайців: нещадно обкрадають народ, не створюючи нічого для полегшення праці, і тому ми не потрібні для ЄС; друге – нерозвинену країну легше повернути до тієї ж Росії. Навіть мовою розмовляють своєю – "общепонятною", матовою і роблять все для повернення імперії зла.

Вивіски назв підприємств, магазинів, вулиць, майданів і т. ін. з російських не помінялися на українські, мова також не змінилася на нашу.

При теперішній виборній системі бідним, обікраденим, неосвіченим українцям практично немає можливості висунути своїх кандидатів у депутати.

Про яку справедливість можна говорити з тиранами-окупантами, якщо вони з'явились у нашій країні за допомогою сили та підлості. Найпідліші з них вже не кажуть про окупацію, а брешуть про те, що Україну до Росії (в той час була Московія), приєднав Богдан Хмельницький, Крим – дала Туреччина, а Хрущов подарував його Україні. А скільки Росія привласнила наших територій – чомусь мовчать, як і про ще багато чого іншого, для них невигідного.

А комусь же треба вірити. Мені вже більше 50-ти років. Впевнений, що при окупантах так і не буду мати ні клаптика своєї землі, ані житла. Будуть мене обкрадати і далі. І, напевно, доведеться гинути під тином, як писав Тарас Шевченко.

Владо! Віддай мені землю, житло, гроші, вагончик-"битовку", в якому я жив, картини, майно. Віддай всім українцям Батьківщину. Звертаюся до чиновників, які присcалися до влади, як воша до кожуха: їдьте додому, на родіну, чи в краї обітовані. Можливо, після того, як виїдете, повернуться вцілілі українці, вами вигнані і вислані. Чи ви є такі підлі і злі, що навіть "ваші" вас не приймуть?

Здобудемо волю Україні!

м. Ялта,
Крим

АКТУАЛЬНО

ЗЕМЛЯ І ЛЮДИ: ПРОБЛЕМИ УКРАЇНСЬКОГО СЕЛА

УКРАЇНСЬКІ СЕЛЯНИ МОГЛИ Б ПРОГОДУВАТИ 200 МІЛЬЙОНІВ ЧОЛОВІК

У XIX сторіччі і на початку XX Україна виробляла 20% світового обсягу пшениці, 43% – ячменю, 10% – кукурудзи. Нині ж рівень продуктивності праці в сільському господарстві України в 7 разів нижчий від Франції, в 5 – від Німеччини, в 10 – від США і Голландії. Ні для кого не секрет, чому це так: немає реальної приватної власності на землю, селянин не є господарем землі. Хіба що на присадибній ділянці селянин почуває себе господарем порівняно з колишнім колгоспом чи навіть деякими нинішніми колективними сільськогосподарськими підприємствами. Тому на цих ділянках урожайність набагато вища: зернових – на 11%, картоплі – на 33%, овочів – на 15%. Ще більш вражаючими є такі розрахунки: нині присадибні ділянки селян України, які займають усього 10% загальної площі ріллі, дають 39% валової продукції сільського господарства держави. А за окремими продуктами частки урожаю присадибних ділянок у валовій продукції є наступними: картоплі – 85%, овочів – 37%, молока – 38%, м'яса – 39%, яєць – 47%.

Проте державні реформи в Україні (поки що?) утвердженню повноправної приватної власності не сприяють. Між тим, за розрахунками вчених, українські селяни за умов приватної власності на землю і розвитку кооперації могли б прогодувати 200 мільйонів чоловік. Зараз же існуючі в Україні сільські господарства (в різних формах) мають збитки в мільярди гривень.

Андрій ТКАЧЕНКО,
заступник голови ЗОО КУН,
кандидат економічних наук

ПАЮВАННЯ ЗЕМЛІ ПРОБЛЕМУ НЕ ВИРІШУЄ

За сучасних умов на додаток до традиційних факторів неефективності сільських господарств України за совіцького режиму з'явився новий чинник – відверте й прискорене пограбування господарств з боку їхніх працівників (через моральний занепад, що виник із розуміння повної безперспективності колишніх совіцьких методів господарювання). Земельна реформа в Україні розпочалася з паювання землі, тобто поділу землі між працівниками колишніх колгоспів та радгоспів. Паювання – процес, котрий навіть не має чіткого економічного визначення. Кажуть, це – крок до приватної власності на землю. Можливо. Але як же повелись із землею ті, хто одержав пай?

По-різному. Більшість земель використовують дещо оновлені колишні колгоспи та радгоспи, а дехто здає землю в оренду приватним підприємцям, котрі сплачують власникам паїв за оренду "натурою". В усякому разі в більшості випадків нічого позитивного з паювання не вийшло.

Існує принцип, згідно з яким земля повинна належати тим, хто її обробляє. Паювання ж такого права не дало. За совіцької влади земля була державною (чужою для тих, хто її обробляє), але й за паювання вона знову належить певним третім особам. Припустимо, що згадані паї чи певні фермерські ділянки передали в повну приватну власність, що землю можна вільно продавати, купувати і вести на ній господарство на власний розсуд. Але менталітет у людей зостається совіцьким (нехай дещо й зміненим). То яка може бути думка у нового українського земельного власника? А думка може бути переважно така: продати землю за добрі гроші й втекти за кордон.

За паювання людина отримує дуже малий шматок землі (від одного до двох-трьох гектарів), щоб на ньому можливо було організувати ефективне господарство. Тому вона його й не веде. Сучасне фермерське господарство, щоб бути ефективним, потребує від 100 до 200 гектарів землі (власної), а також канадських тракторів, американських комбайнів, якісних добрив тощо. На все це потрібні гроші, яких пайщик теж не має (трактор ефективно використати на пайовій землі теж неможливо). Ось чому для вирішення проблем українського села й забезпечення держави продовольством потрібен принципово інший шлях. Для ефективного реформування нашого українського села принциповим має бути таке положення: задарма держава не повинна давати селу нічого, а будь-які види дотацій повинні надаватися виключно під реально вироблену продукцію, котра вже є у виробника. Адже за совіцької влади село проїло у вигляді різних кредитів та дотацій близько трильйона доларів із кишені держави (не будемо рахувати, доплачувала чи не доплачувала держава селянинові), і все марно. Україна до того ж у найближчі 25 років не зможе зробити таких вливань у нинішнє село (діжку без дна).

ЧИ ПОТРІБНО ВИНАХОДИТИ УКРАЇНСЬКИЙ ВЕЛОСИПЕД?

Згадаємо тих українців, що приїхали до Австралії 1945 року (і трохи пізніше), тих, на кого зазвичай чекали страти або ж 10 років суперкаторжних робіт у колишньому СРСР.

Їх прийняли за австралійським стандартом: дали землю, гроші – і на кожного повісили борг у розмірі повної вартості наданого майна. Зараз ті українці – заможні громадяни, вони давно сплатили борги і їх поважає австралійське суспільство.

На наш погляд, саме цей принцип і слід негайно застосувати в сучасній Україні. Треба знайти добрих господарів, дати їм землю в приватну власність, дати гроші в кредит під виробництво продукції – і відразу нарахувати на них борг, що відповідає повній вартості отриманих від держави ресурсів. А коли (у випадку банкрутства) таке господарство "піде з молотка", то з виторгу спершу потрібно сплатити борг державі, а решту (якщо залишиться) віддати збанкрутілому фермеру. Звичайно, деталі можуть бути розроблені законодавцями.

Закономірно виникає питання: а де брати державі землю для виконання такого проекту? Для цього потрібно створити державний девелоперський земельний фонд. У цей фонд земля має надходити від збанкрутілих колективних господарств (модифікованих колгоспів і радгоспів). Збанкручення має здійснюватися за єдиним законом (однаковим для села і промисловості, приватних і державних підприємств). Коли, приміром, модифікований колгосп чи радгосп продається, то земля (котра не є його приватною власністю) переходить до державного девелоперського фонду. У приватну власність (за законом України, що має бути прийнятий) земля переходить лише тоді, коли її купують на торгах за світовими цінами. Щодо девелоперського фермера, то земля стане його приватною власністю лише після сплати боргу. Коли такий фермер не побажає далі працювати на фермі, він може її продати (разом із землею), сплатити борг, а решту грошей залишити собі.

Світлина Олекси Ващенка

ПЕРЕШКОДИ НА ШЛЯХУ СІЛЬСЬКОГОСПОДАРСЬКИХ ІНВЕСТИЦІЙ

Звичайно, одними лише перетвореннями права власності ні селянин, ні українське суспільство в цілому жити, прожити й вижити не може. Потрібне реальне виробництво і певні грошові відносини щодо виробництва. Зараз більшість сільського населення України – люди похилого віку, вони звикли до безініціативності й пасивної праці в колективних сільськогосподарських підприємствах (КСГП). Селяни також бояться, що в процесі реформ вони будуть ошукані. Об'єктивно ж вони не мають іншого капіталу, ніж той, що є в КСГП, а тому й намагаються продовжити свою працю в них. Проте зміни відбуваються, бо існує багато приватних підприємств, банків тощо. Важливо не тільки мати земельний пай, а й реалізувати продукцію за цінами, вигідними селянам-виробникам.

Для ефективності сільськогосподарського виробництва, по-перше, його продукція не повинна розкрадатися. За сучасних же умов в Україні значна частина продукції на полях саме розкрадається ким завгодно, бо КСГП не в змозі захистити поля, які мають велику територію. По-друге, підприємства повинні мати як оборотні кошти (для придбання пального, добрив, тощо), так і інвестиції в основний капітал. Однак сьогодні в Україні жодна людина не ризикує вкласти свої гроші в сільське господарство.

Практично в 1991–2005 роках як у КСГП, так і у фермерських господарств України прибуток відбирається як через відсутність паритету цін, так і через монополію закупівлі сільгосппродукції. Ф'ючерна торгівля сільськогосподарською продукцією в Україні не організована, тому і КСГП, і фермерські господарства змушені при закупках держави віддавати свою продукцію по теперішній ціні, тоді як за ф'ючерної торгівлі вони могли б одержувати ту ціну, котра буде, скажімо, через 7–8 місяців. Закупівельні ціни стримуються в ім'я "вигаданого захисту населення України" за рахунок селян. А між тим постійні потужні удари по селянству призводять лише до того, що спрацьовує система бумерангу й відбувається постійне зростання роздрібних цін на сільськогосподарську продукцію.

ВІД "ПРОДРОЗВЕРСТКИ" – ДО ДИВІДЕНДІВ

Нині в Україні в основу статуту деяких КСГП намагаються покласти наступні положення:

1. КСГП створюється за бажанням громадян на добровільних засадах на установчих зборах громадян, що побажали мати пайове підприємство із завіреними нотаріусом майновими взаєминами засновників.

2. Роботи в підприємстві виконуються за трудовими угодами й контрактами. Членство в підприємстві не є підставою для вступу в трудові відносини. Хто здає державний земельний сертифікат до підприємства, той стає рентодержальником землі. Селяни, що мають право на землю, перетворюються на акціонерів, котрі одержують дивіденди. Членами підприємства можуть бути й громадяни без земельних паїв, що здають гроші як пай.

Такий підхід до справи, звичайно, дає можливість просуватись уперед у виробництві. Але важливі й ті взаємини, що існують між виробниками й закупівельниками продукції. Ці відносини – вирішальні, бо ще за Леніна 1917 року ставлення селян до землі й до засобів виробництва були майже таке ж, як і зараз, тоді як ззовні утвердилися відносини "продрозверстки", а нинішні, при закупці продуктів села, мало відрізняються від "продрозверстки".

РЕАНІМАЦІЇ ДЕГРАДОВАНИХ ЗЕМЕЛЬ – РИНКОВИЙ МЕХАНІЗМ

Комуністичне господарювання було в своїй основі безглуздим, як кажуть, "проти розуму", тому воно призвело до значного погіршення земель. Так, наприклад, Запорізький регіон потребує справжньої реанімації земельних угідь, бо частина земель нині вже мертва. Протягом 1950–1960 років тут було бездумно розорано 100 тисяч гектарів малопродуктивних земельних угідь і схилів, що катастрофічно порушило оптимальне екологічне співвідношення між площами орних земель, лугів, пасовищ, водойм та заповідників. Пальне, гроші і праця витрачалися не тільки без користі, а й для спричинення величезної шкоди, бо розорення цих земель спричинило ерозійні процеси. Площа змитих земель збільшилася на чверть. Зараз у Запорізькому регіоні до 90% загальної площі земель складають деградовані землі. Деградація полягає, окрім ерозії, в зменшенні гумусу, інших поживних речовин, засоленні та підтопленні поливною водою.

Нині в Запорізькому регіоні розроблена програма реанімації деградованих земель на 15 років. Ріллю передбачається скоротити з 75% до 53% загальної площі агроземель, тоді як саму цю площу – лише на 3%, доля пасовищ і сінокосів збільшиться з 13% до 36%. На деградованих ґрунтах втрачається 60% урожаю зернових, і лише 10–15 відсотків багатолітніх трав. Кошти частково передбачається виділити з місцевого бюджету, а частково – невідомо звідки.

На наш погляд, корисно було б вдатися до ринкових методів, і в разі реанімації запорізьких деградованих земель частину таких земель продати в приватну власність, а щодо іншої частини ввести спеціальні цінні папери, які продаються державною обласною установою на пільги, зменшення податків, на премії за поліпшення землі тощо.

Потрібно зауважити, що це певною мірою передбачається згаданою програмою (звільнення від плати за земельні ділянки, які перебувають у стадії сільськогосподарського освоєння, надання пільгових кредитів, часткова компенсація з коштів бюджету, але воно не має ринкової спрямованості, тобто спрямованості в русло стосунків "продавець-покупець" чи "попит-пропозиція", котрі визначають певну ціну необхідних трансакцій. А без цього, як показав досвід, виконання програми неминуче стало млявим і неефективним, як і в комуністичні часи, себто залишилося переважно на папері. До того ж ринкові механізми забезпечили б одержання ефекту значно скоріше, ніж у віддаленому 2010 році, передбаченому в програмі.

м. Запоріжжя

ПАМ'ЯТЬ

ЗАБУТТЮ НЕ ПІДЛЯГАЄ

Петро КРАВЕЦЬКИЙ,
ветеран шахтарської праці

Після кількох місяців поневірянь по галицьких землях, після геноцидної акції "Вісла" наша родина опинилася у с. Радохінці Крукеницького р-ну Дрогобицької обл. Сподівалися, що ми зможемо незабаром повернутися до рідної хати, котра з волі "визволителів" опинилася за кордоном – у Польщі. Сталін подарував наші споконвічні українські землі полякам. Та повернутися не судилося.

Ох, і жорстокими були ті часи! В кожному місті, селі, хуторі лютували московські чекісти-облавники, котрих народ прозвав "червоною мітлою". На 1947–1953 роки припадає пік озвіріння тої "мітли". Я тоді вчився у 2–7 класах. Все, що бачив на власні очі чи почув від старших людей, навіки закарбувалось у дитячій пам'яті.

Якось, ідучи до школи, котра знаходилась на межі між українською і польською частинами села, на "попівстві" (садибі засланого у Сибір священика УГКЦ), біля криниці, побачив я гору скиданих один на одного загиблих повстанців.

Позвозили їх туди після облав з навколишніх сіл. Серед них були ще живі. Абияк накрита брезентом купа ворушилася, чувся стогін. Зима видалася дуже сувора. Стояв лютий мороз. Стеріг "ясир" молодий червонопогонник у кожусі, ватних штанях, валянках і з "дєхтярем" в руках. А "ясир" був напівроздягнутий і босий. На наше дитяче вболівання – "Вони ж замерзають!" червоноармієць відповів брутальною лайкою і погрозами покласти нас поруч з "бандьорамі".

Прийшли ми до школи, розповіли про все вчительці. Вона поспівчувала, заспокоїла і мовила: "Не дивуйтеся, дітоньки! Це – людолови. Така в катів робота. Вони очікують автомобіль, щоб відвезти "ясир" до райцентру. За цю "роботу" отримають гроші, ордени, медалі".

За період репресій з с. Радохонця в "Сибір неісходиму" заслали 76 осіб. Були серед них молоді повстанці Є. Пузак і Г. Грицик. Та переважали селяни-господарі, провинами яких перед "визволителями" вважалися крита оцинкованим залізом ("бляхою") хата, належність до товариства "Просвіта", сорочка-вишиванка, участь у церковному хорі. А "буржуя" Панька Коваля взяли, незважаючи на те, що мав хату, накриту "стріхою" (соломою) і купу діточок. Взяли і нашу сусідку, ученицю 8-го класу Дарку Заморило. Арештували цю "бандитку" просто в класі, разом з подругами – сестрами Іванкою і Анелею Тирусь.

Хата, в якій ми поселилися, знаходилася недалеко від сосново-смерекового бору "Корпаківка" (с. Йорданівка). Далі без кінця і краю темніли ліси. В тих лісах було багато криївок, де переховувалися повстанці. Там часто гриміли бої. Нерідко стрілянина лунала цілий день, а вночі, коли все затихало і облавники від'їжджали на відпочинок, в село навідувалися повстанці – зігрітись, перев'язати рани, з'їсти чогось гарячого. Що люди мали, тим з ними і ділилися. Ніхто їх до того не силував, як це нам потім показували у совєтскіх фільмах і розписували у "казках" про добрих "визволителів" і поганих, жорстоких бандерівців, котрі свої жертви нібито розрізали пилами.

До нас повстанці заходили рідко, хіба щоб зігрітись, попросити в діда тютюну-самосаду і послухати його розповідей про Америку, де дід колись працював. Оминали вони нашу хату, бо знали – тут живуть бідні переселенці.

Облавники вбили в селі Федя Шумила, Федя Ґателяка, Семена Гамара, Тадея Пославського, Тадея Червінського. Чекіст Брилісановський застрелив неповнолітнього Дорка Червінського, котрий набирав у своєму дворі воду з криниці, щоб напоїти худобу, і чомусь не сподобався чекістові. В Радохінському лісі загинув Євген Кінаш. Не було серед убитих жодного головоріза, як про це кричала совєтська пропаганда. Були то звичайні сільські парубки, котрі на відміну від сучасних зденаціоналізованих хохлів мріяли не про ковбасу за 2 руб. 20 коп. і "пойло", а про незалежну соборну Україну. На власні очі бачив я, як загинули сільські хлопці-повстанці Семен Чорнопис, Гриць Мигаль, Євген Павлуцький.

У березні 1949 р. пробивалися вони через рідне село до повстанських лісів. Та не судилося. Облавники гналися по їхніх слідах, а інші на авто перерізали повстанцям дорогу. Щоб не здатись катам у полон, хлопці, ставши на коліна, перехрестились і покінчили життя самогубством.

Садизмом і звірячою люттю не тільки до повстанців, а й до всіх місцевих людей "прославились" чекісти Сазонов, Решетніков, Бажанов, Губанів, Ільюк, Сироватка, Льогкін, Єрмоленко, вже згадуваний Брилісановський. Найбільшого ж лиха моїм односельцям завдав жидівський покидьок-нелюд, капітан-чекіст з Чернігівщини Сімус. Він ходив постійно п'яний, був нахабним ґвалтівником. Погрожуючи зброєю і засланням в Сибір, ця звірина змушувала батьків присилати до нього дочок для задоволення його забаганок. Згодом до того чекістського кодла приєднався зрадник-провокатор Шрам. Радо прийняли юду "визволителі". Вдягнули в офіцерське вбрання, почепили погони лейтенанта, дали ППШ. І водив той негідник-чекіст від хати до хати, доповідаючи своїм господарям: "Тут мене нагодували, тут підлікували, тут випрали і полатали завошивлену білизну". Негідник навіть бив старших жінок, котрі колись йому допомагали, наражаючи себе на небезпеку. Заходив юда разом із Сімусом і до нас у школу. Пригощали цукерками, підлещувались, аби винюхати, хто всипав буків вчителю, котрий погрожував нас всіх перевішати на піонерських галстуках, якщо не будемо їх носити і не перестанемо ходити до церкви.

Совість, мабуть, таки не давала спокою тому Шраму: ходив постійно з опущеними в землю очима. Звідки він взявся серед повстанців, ніхто не знав. Ходили різні легенди. Розповідали, що Шрам якось несподівано з'явився в лісі, знайшов повстанців, попередив їх про заплановану чекістську операцію. Знаючи пароль, навів повстанців на чекістську засідку. Чекістів знешкодили, а Шраму повірили. Такою ціною, не шкодуючи своїх, НКВС засилало агентів у лави УПА.

Зараз кати нашого народу на заслуженому відпочинку, обвішані орденами і медалями, зігріті різними пільгами, може й персональними пенсіями, пишуть "мемуари", закликають "нє іскажать правду" (бо лиш вони мають на це право), ходять на протестні акції, очолювані "товаришкою Наташею". А закатований ними ЦВІТ УКРАЇНСЬКОЇ НАЦІЇ лежить у сирій землі.

Негідники сьогодні звинувачують бандерівців у тому, що вони вбивали. Так – вбивали окупантів і запроданців. А що, потрібно було звільняти свої оселі для зайд, а самим добровільно їхати в Сибір?! Чи водити дочок в наложниці до Сімуса? В світі давно відома незаперечна істина: якщо ти прийшов до когось як визволитель, але згодом забув повернутись додому, то з визволителя ти перетворився на окупанта.

З окупантами всіх часів і мастей ніколи на нянькалися, а боролися!

Час уже, нарешті, зрозуміти, що бандерівці воювали на своїй землі, захищали свої родини й оселі. І щоб там не кричала у Верховній Раді "п'ята колона" Москви та Ізраїлю – немає і не буде забуття подвигам вояків УПА і злочинам більшовицької Московії.

м. Дімітров Донецької області

З РЕДАКЦІЙНОЇ ПОШТИ

У Кременецькому лісотехнічному коледжі з ініціативи РО КУН відбулася виховна година, присвячена пам'яті головного командира УПА, генерал-хорунжого Романа Шухевича. Студентська аудиторія привітно зустріла запрошених: голову Братства ОУН– УПА та Товариства політв'язнів і репресованих Кременецького району Віктора Юрченка, колишню зв'язкову УПА, багаторічного політв'язня Марію Антонюк, голову РО КУН Олександра Лілякевича.

ГЕРОЇ ПОВЕРТАЮТЬСЯ

Спершу викладач історії Світлана Каленюк розповіла про створення та бойові дії УПА, зокрема на терені Кременеччини, про героїзм і безмежну відданість бійців ОУН–УПА під час національно-визвольних змагань 40– 50-х років минулого століття. Студенти довідалися, що псевдо Шухевича – Тарас Чупринка було вибране на честь одного з повстанських отаманів, які вели завзяту боротьбу з червоним загарбником у 20-х роках.

В. Юрченко в однострої вояка армії УПА з багатьма нагородами справив неабияке враження на присутніх. За його пропозицією пам'ять Р. Шухевича була вшанована хвилиною мовчання. Незламний повстанець розповів учасникам зборів про свій буремний бойовий шлях і закінчив виступ словами: "Вічна слава героям, що віддали своє життя за Україну!"

М.Антонюк навчалася в лісотехнічному коледжі (тоді агрошколі) до 1942 року. Тут пройшла військовий вишкіл з 18 юнаками під керівництвом викладача школи, члена ОУН Павла Гарячого, на честь якого на головному корпусі навчального закладу розміщено меморіальну дошку. Під загрозою вивезення до Німеччини на примусову працю перейшла в підпілля і з того часу не припиняла непримиренної боротьби з окупантами навіть протягом багаторічного ув'язнення в більшовицьких застінках, незважаючи на тортури катів. Її тюремники зараз купаються в пільгах та привілеях, нагороджені за особистий героїзм, а вояки УПА навіть не визнані Українською державою. "Де справедливість?" – запитує вона в нашої влади. Пані Марія також розповіла про історію пошуків останків Р.Шухевича і відкриття кам'яного хреста на місці поховання біля м.Скала-Подільська Хмельницької області на східному березі Збруча. "Герої повертаються, – відзначила вона, – і піднімають дух нації".

О. Лілякевич у своєму зверненні до учнівської молоді торкнувся сучасних проблем України: "Сьогодні в Україні – безлад та беззаконня, отже, боротьба УПА не завершена, і українські націоналісти, спираючись на підтримку свідомих громадян, зокрема студентства, її продовжують. Кінцева мета нашої діяльності – утвердження Української Національної Держави".

На завершення урочистостей ветерани ОУН–УПА одержали в подарунок квіти, оплески, а головне – запевнення: "Ви відстоювали вільну Україну, коли були молоді, а тепер наша черга будувати Українську державу. Ваша справа – в надійних руках".

Віктор ЧУБАТИЙ,
член КУН,
м. Кременець

БЕРУ ПРИКЛАД З ПРАДІДА

Я навчаюся у 8-А класі загальноосвітньої школи №14 у Чернівцях. Водночас відвідую 3-й клас художньої школи ім. Миколи Івасюка. В обох закладах навчаюся на "відмінно".

Виховує мене бабуся Надія, мамина мама, матеріально живеться нам дуже важко – лише на її пенсію – 350 гривень. Часом я отримую якісь премії, коли перемагаю у конкурсах. П'ять років поспіль беру участь у Міжнародному конкурсі знавців рідної мови ім. Петра Яцика. Щоразу доходила з найкращими результатами до обласного етапу включно, а от на Всеукраїнському не перемагала, хоча методисти пророкували мені якщо не перше, то друге місце. І все ж я сподіваюся, що колись переможу. Цей конкурс я дуже люблю, дуже шаную Петра Яцика, котрий започаткував таку добру справу.

На мою думку, в діаспорі – справжні патріоти. Вони, відірвані від рідної землі, зберегли мову, любов до батьківського краю. А скільки в Україні є молодих, дужих "українців", котрі зневажають рідну мову, пісню, отчий край. У них немає нічого святого в душі.

Слухала якось я по радіо на I Національному у програмі "Обрії" виступ Євгена Гірника. Слухала і... аж мороз пішов по спині. Частіше виступайте, будь ласка, Євгене Олексовичу! Може, хоч дещо зрозуміють ті, хто хоче другої державної мови. Але ж якщо, не дай, Боже, російській мові нададуть такий статус, то нашої не стане ніде. Знову зроблять її "хатньою", "некультурною", будуть її соромитися.

Ще до того, як почула виступ Євгена Гірника по радіо, намалювала малюнок до шевченківських днів: височіє пам'ятник Тарасу Шевченкові на його могилі, а на передньому плані – палаюча в огні постать Олекси Гірника... Важко було малювати, сльози заступали очі. Зобразила ще кількох молодих людей, навіть дітей... Хай їх не було тоді під час самоспалення героя, це така символіка, молодь побачить цей страшний акт самопожертви і зробить висновки.

Про подвиги потрібно частіше говорити, щоб на прикладах відданості Україні виховувати нових патріотів. Щодо такого виховання, то мені пощастило: походжу з давнього українського роду, патріотичного, націоналістичного. Знаю свій родовід до 7-го коліна, пишаюся тим, що мої пращури були справжніми українцями. Дослідження про це написала в конкурсній роботі "Історія роду мого", представленої минулого року на конкурс "Мій рідний край", який проводить Союз Українок України. На міському і обласному етапах конкурсу, присвяченого Соборності України, мій твір "Об'єднаймося ж, брати мої" отримав перше місце.

А ще я дуже люблю писати вірші, оповідання, казки, сама їх ілюструю. Стати творчою людиною – моя мрія. Чи здійсниться вона? Треба вірити! Так мене вчать бабуся, прадідусь Василь, який живе на Тернопіллі. Йому вже 88-й рік. Ветеран-бандерівець, оунівець. Багато горя зазнав він на своєму віку та зберіг любов до України, віру в її майбуття. І я беру приклад з нього.

Тетяна ПОЛУБКО,
м. Чернівці

ПАМ'ЯТЬ

ЗНАТИ ІСТОРІЮ

ПРО ТИМЧАСОВУ СТОЛИЦЮ, КОРОТКУ ПАМ'ЯТЬ ТА ДЕЯКІ РИСИ НАШОГО "Я"

Ще в минулому році під час одного зі своїх радіозвернень Президент України Віктор Ющенко наголосив на необхідності належно відзначити цьогорічного травня вісімдесяті роковини загибелі чи не найпомітнішого українського державного і військового діяча періоду визвольних змагань 1917–1920-х рр. Симона Петлюри. А вже нинішньої весни з'явилось окреме розпорядження лідера держави щодо проведення урочистостей з цієї нагоди. Очевидно, Президент розуміє: якщо не винесемо уроків із політичних подій тих часів, наша справжня незалежність ще довгий час залишатиметься під великим знаком питання.

Сергій МАЛАМУРА

Спершу подумалось: чи потрібно нагадувати чиновникам про те, що видатних історичних діячів варто вшановувати, вивчати і пам'ятати їхній досвід державотворення, зрештою, залишити основні пам'ятки про них майбутнім поколінням? Здавалося, державні мужі – люди освічені, всі здобули вищу освіту, деякі є навіть професорами (до того ж з однією "ф"), тому самі повинні розуміти, наскільки важливою є історична пам'ять.

Ось, наприклад, у 1919 і 1920 роках кілька місяців Вінниця була столицею України. Тут перебували Директорія та Уряд УНР, приймалися доленосні для народу рішення. То чому б не увіковічити ці події хоча б у меморіальній дошці, назві вулиці, або відреставрувати і зберегти архітектурну пам'ятку – резиденцію голови Директорії та Головного Отамана Симона Петлюри? Та, на жаль, мабуть, занадто філософським виявилось це питання для влади, і вже 15 років чиновники різних рівнів ніяк не можуть його подужати.

А тим часом будинок, де лідер українського визвольного руху проводив урочисті прийоми та провадив важливі міжнародні переговори, може (в буквальному розумінні) впасти. До того ж – на голови місцевих радіожурналістів, які вимушені працювати в таких екстремальних умовах (нині в колишніх апартаментах С. Петлюри розташована редакція Вінницького обласного радіо).

Не буду підказувати "власть імущим", як можна цьому запобігти, адже досвіду державної служби не маю і ділити бюджетні кошти не вмію. Проте основні моменти життя і діяльності Симона Петлюри у Вінниці варто було б згадати. Можливо, це підніме власне місто в очах як рядових вінничан, так і тих, хто нині вирішує, які назви мають носити вулиці та які споруди слід ремонтувати.

Вперше Директорія переїхала під натиском більшовиків до Вінниці 2 лютого 1919 року. Тут відразу ж відбулися ключові політичні перестановки в керівництві визвольним рухом. Справа в тому, що країни Антанти, які підтримували єдність Російської імперії і нічого не хотіли чути про державність України, погоджувалися на переговори за певних умов. Зокрема, виходу з Директорії В. Винниченка, В. Чеховського та С. Петлюри.

Внаслідок цього В. Винниченко залишив Директорію і виїхав за кордон, проте С. Петлюра залишився і, більше того, 11 лютого фактично очолив Директорію, а також вийшов з лав українських соціал-демократів. Тоді ж у Вінниці було створено новий Уряд УНР. Очолив його прихильник союзу з Антантою С. Остапенко. Але вже 6 березня Директорія разом з урядом вимушені були залишити Вінницю і переїхати до Проскурова.

Вдруге українські війська зайняли Вінницю 10 серпня 1919 року. Через два дні по дорозі на фронт тут побував С. Петлюра. 14 серпня у Жмеринці він вів переговори з місією Антанти, відвідав передові позиції українського фронту біля Крижополя. Тієї ж осені провідник військ УНР ще двічі бував на Вінниччині: у вересні він проводив тут нараду з міністрами, а в листопаді зустрічався у Жмеринці з керівником ЗУНР Євгеном Петрушевичем.

Наступного разу Вінниця стала столицею УНР у травні 1920 року, коли місто зайняли об'єднані польсько-українські війська. 12 травня у місто над Бугом прибуло військове міністерство, а за ним і весь український уряд на чолі з С. Петлюрою та прем'єром І. Мазепою. Розмістилися урядовці в готелі "Савой", а Петлюра – у будинку єврейського фабриканта Боруха Львовича (саме про цю споруду в стилі неокласицизму йшлося вище).

Про сприйняття місцевим населенням Головного Отамана військ УНР як дійсного лідера нації і держави свідчить опис його прибуття до Вінниці в тодішній газеті "Хвиля". Вона пише, що залізничний вокзал та всі вулиці міста були прикрашені синьо-жовтими прапорами, а під час офіційних урочистих зустрічей всюди лунав національний гімн "Ще не вмерла Україна". Цікаво, що Петлюру зустрічали і представники єврейської громади Вінниці та навколишніх територій, які, за свідченням газети, дякували Головному Отаманові за спокій, що запанував тут з приходом української влади.

До речі, як стверджують дослідники, Вінниця стала першим містом тодішньої незалежної Української держави, яке відвідав керівник іноземної країни – диктатор Польщі Юзеф Пілсудський. 16 травня 1920 р. він провів тут переговори з Петлюрою та зустрівся з громадськістю Вінниці.

Перебуванням керівництва республіки у своєму місті активно користувалися вінничани. Вони безупинно йшли на прийом до Симона Петлюри. До речі, очевидці свідчили, що більшість цілком буденних проблем Головний Отаман допомагав вирішувати особисто. Крім того, відчувши себе столицею, Вінниця активізувалася у громадському та культурному житті. Зокрема, значно посилилася боротьба зі злочинністю, у міському театрі Гнат Юра поставив п'єсу "Базар", Петлюра запросив до Вінниці письменниць С. Русову та А. Старицьку-Черняхівську, розпочало роботу Подільське видавниче товариство "Дністер", Вінницьке товариство "Просвіта" відкрило вечірні курси з вивчення українознавства. Робилося чимало інших добрих справ як для Вінниці, так і для подальшої долі всієї України.

Та, на жаль, не судилося тоді утвердити Українську державу. Але, як зауважив С. Петлюра, "Кров, пролита для великої мети, не засихає". А вже з еміграції у листі до Ю. Гуменюка від 10 травня 1926 року він писав: "Я вірю і певний, що Україна як держава буде. Може не зразу такою великою, як нам хотілось би, але буде". Тож будемо вірити, що ці пророчі слова збуваються уже тепер. А ось інші сподівання Симона Петлюри: "Для мене почався вже суд історії. Я його не боюсь, бо маю в Бозі надію, що мене і мою діяльність пізніше краще і вірніше зрозуміють, як сучасники". Чи зрозуміли ми його, а також тисячі тих, хто разом з Симоном Петлюрою віддали всі свої сили і життя для майбутньої Української держави? Чи належно оцінили їхній подвиг? Гадаю, мовчазну відповідь на це запитання дають вулиці, що носять імена більшовицьких окупантів у тих містах, де вони чи не найбільше пролили української крові, а також напівзруйнований вінницький будинок, в якому великий провідник нації мріяв про її державність...

Вінницька область

Леонід ВОЛОШИН

КРЕМЛЬ НАКАЗАВ УБИТИ...

Щоб послухати папу Івана Павла Другого, навіть в буденні дні на майдан біля стін собору Святого Петра в Римі сходилося біля 50 тисяч вірян та іноземних туристів. Так було й 13 травня 1981 року. Італійську черницю сестру Летицію, що стояла серед гурту людей, якесь незбагнене гнітюче передчуття позбавляло спокою. Саме в ту мить, коли понтифік, який стояв в кузові відкритого легковика, нахилився, щоб віддати батькам трирічну кучеряву Сару Бартелі, котру тільки-но він підніс над головою, пролунав постріл. Стріляв смаглявий молодик, який стояв поряд з сестрою Летицією. Тож вона встигла штовхнути зловмисника. Все-таки дві кулі вразили папу, третя пішла в повітря – черниця й карабінер в цивільному вже майже висіли на терористові. Четвертого пострілу не було, позаяк відмовив пістоль.

Атентат, що, слава Богові, закінчився для Івана Павла Другого після важкого поранення, здійснив член турецької право-радикальної організації "Сірі вовки" Мегмет Алі Агджа (він же, Йогиндер Сінаж, Фарук Овгюж, Імператор, Метин, Мурад, Гаджи, Багинзіз). У повідомленнях засобів масової інформації про замах одразу впадала в очі якась невідповідність, нелогічність дійства.

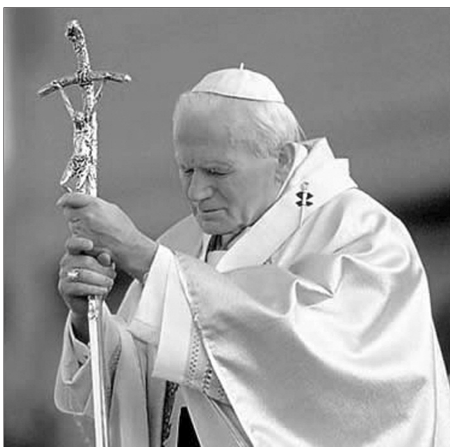
Чи присутній ісламський фактор у справі замаху на Івана Павла Другого? Загроза ісламському світові з боку Папи римського могла бути хіба що гіпотетичною.

Християнство з ісламом намагаються посварити сіоністські мудруни, на жаль, не безуспішно. Вже можна спостерігати, як лідери провідних держав світу самі себе лякають мусульманською загрозою (особливо експлуатується термін "фундаменталізм"). Що робить солідарними й об'єднує таких гравців на "великій шахівниці" (за Збігневом Бжезінським), як США, Велику Британію, Ізраїль і навіть Росію – скажімо відверто – історичного ворога європейської цивілізації.

Але постать глави римо-католицької церкви ніяк не асоціюється з міжнародним сіонізмом. А відтак замовників вбивства Івана Павла Другого шукати потрібно не на мусульманському Сході.

Безглузде твердження кремлівських дідів, що були при владі, мовляв, замах на папу організувало ЦРУ, взагалі можна не розглядати через його абсурдність. Як мовиться, на злодієві шапка горить.

Краще звернімо увагу ось на що. Лідер антикомуністичного руху в СРСР 70–80 рр. минулого століття Володимир Буковський посилається на прочитану ним доповідь голови КДБ Юрія Андропова 1978 року "Про наші взаємини з Ватиканом", в якій Андропов "безапеляційно трактує обрання римським Папою польського кардинала Войтилу як складову міжнародної змови з метою відколоти Польщу від радянського блоку". "Треба ж так, – писав головний радянський кадебіст – чи не одних поляків висувають імперіалісти на передній план: в Вашингтоні – Бжезінський, у Ватикані – Войтила. Це не випадково..." (газ. "СОВЕРШЕННО СЕКРЕТНО", травень 2005 р.). Радянська розвідка відстежувала Кароля Войтилу ще з часів, коли він був краківським кардиналом. Відомо, що Войтила ще з 1971 року значився як один з найважливіших об'єктів розробки в рамках операції "Прогрес" (її КДБ проводив у співпраці з своїми колегами країн східного блоку проти їхніх дисидентів).

Генерал КДБ Віталій Павлов, що офіційно наглядав за польською держбезпекою в 1973–1984 рр., у мемуарах пише: "Кардинал Войтила часто фігурував в оперативних зведеннях щодо підривної антидержавної діяльності... К. Войтила був одним з найвойовничіших антикомуністів, інспіратором різноманітних антиурядових й антирадянських виступів з церковного амвону" (газ. "СОВЕРШЕННО СЕКРЕТНО", травень 2005 р.).

Якби кардинал Кароль Войтила й не був, за висловом "компетентних органів", антикомуністом, то вже апріорі вважався би ворогом за належність до церкви, навіть будь-якої (мова не йде про РПЦ Московського патріархату – це філія держбезпеки). Адже політичне кредо міжнародного комунізму – знищення релігії. Йосипові Сталіну, наприклад, належать слова в декреті уряду про "безбожну п'ятирічку": "До 1-го травня 1937 року ім'я Бога зникне з свідомості людей на всій території СРСР".

На жаль, росіяни, котрі вважали себе "народом-богоносцем" (за Федором Достоєвським), а Москву – третім Римом, а "четвйортому не бивать" (за Філофеєм, ченцем Псковського монастиря, 1510 р.), якщо коректно буде так сказати, порівняно легко відступилися від своєї церкви, а уламки, що залишилися, стали підрозділом НКВС-КДБ.

Зовсім інше, навіть протилежне становище церкви було і є в Польщі. Понад 98% населення – поляки, а 95% – католики.

16 жовтня 1978 року кардинала Кароля Войтилу обрано 264 наступником апостола Петра. Він приймає ім'я – Іван Павло Другий. Про тривогу й занепокоєння владомождців та їхніх церберів з держбезпеки країн "соціалістичного табору" пише вже цитований генерал Павлов: "Всі, хто знав Кароля Войтилу як одного з найактивніших противників соціалістичного режиму, перш за все, відчули велику тривогу за майбутні позиції Ватикану. Адже варто тільки уявити, як К. Войтила спробує націлити всі понад 800 мільйонів католиків й весь апарат католицького світу вістрям проти комуністичних режимів, щоб зрозуміти загрозу обернення Ватикану в поважну небезпеку всьому прогресивному (? – *Л.В.*) світові".

Вже перший візит Івана Павла Другого до Польщі влітку 1979-го став настільки тріумфальним, що мислячі політики дійшли висновку: наступний просто змете комуністичну владу з її прихильниками геть. Ще через рік вже й урядові оптимісти не сперечалися, що влада смертельно хвора. 14 серпня 1980-го країну паралізує потужний страйк на корабельнях Гданська, організований опозиційною "Солідарністю". 20 серпня понтифік звертається до керівництва польської церкви з порадою й закликом відверто підтримати страйкарів. А за тиждень, виступаючи перед прочанами у Ватикані, оприлюднює свою підтримку теж.

4–5 грудня керівництво СРСР на ситуацію в Польщі відреагувало концентрацією військ на кордонах "ненадійного" члена Варшавського блоку, але на пряму інвазію не наважується. В ніч з 12 на 13 грудня 1980 року прем'єр-міністр Польщі генерал Войцех Ярузельський вводить в країні воєнний стан (побутує версія, що це було зроблено, щоб запобігти радянській окупації на кштатл Угорщини 1956 р.).

16 грудня Іван Павло Другий звертається з листом до Леоніда Брежнєва на захист суверенітету Польщі. Він це робить у безпрецедентно жорсткій формі, посилаючись на норми міжнародного права й людської моралі. Достоту цинічне й нахабне в своїх забаганках кремлівське керівництво ігнорувати звернення папи не відважується.

15 січня 1981 року Папа Іван Павло Другий урочисто, як переможців, вітає в Ватикані делегацію польської "Солідарності" на чолі з Лехом Валенсою. Враховуючи всі ці факти, версія, що папа став жертвою замаху "сірого вовка" Алі Агджі, посланого тоді до Риму сановними комуністичними зловмисниками з Москви й Софії, виглядає дуже правдоподібно.

НА НАШІЙ, НЕ СВОЇЙ ЗЕМЛІ

ПОПУЛЯЦІЯ РУДИХ МУРАХІВ

СТОЛИЧНА ВЛАДА ВИКИДАЄ НА ВУЛИЦЮ ДИТЯЧИЙ ЖУРНАЛ "СОНЯШНИК"

Із чого починається дитинство? Для мене й мого покоління це вечірня казка дідуся Панаса і журнал "Малятко", для моїх дітей і їхніх ровесників – книжечки "А-БА-БА-ГА-ЛА-МА-ГИ" і журнал "Соняшник". Щоправда, тепер уже далеко не в усіх – наш український світ останніми роками, вже в державі під назвою Україна, так катастрофічно звузився, що навіть неодмінні атрибути дитинства регулярно опиняються під загрозою, і я вже й не знаю, як маю все це витлумачувати своїм малятам!

Іван АНДРУСЯК
«Нація і держава»

А ситуація, власне кажучи, така. П'ятнадцять років існує журнал "Соняшник", і вісім із них його редакція розташована в кількох невеличких кімнатках у муніципальному будинку на вулиці Воровського. Не такі вже статки в українського дитячого журналу, що не ганяється за "довгим рублем", а дбає про художню якість, – та орендну плату не затримували ніколи, навіть якщо доводилося (бувало й таке) затримувати плату заробітну. Тим не менше, торік у жовтні термін оренди збіг. Заздалегідь, за три місяці, редакція подала розпорядникові столичного комунального майна – головному управлінню комунальної власності Київської міської державної адміністрації – всі необхідні документи для її продовження. Однак увесь цей час ніхто в цьому "головному управлінні" з редактором "Соняшника", відомою письменницею Лесею Ворониною, й спілкуватися не бажав – просто відмахувалися. Відтак же прислали офіційного листа за підписом керівника цього "головного управління" – такого собі члена Партії реґіонів Лисова Ігоря Володимировича, заступника голови КМДА: у продовженні терміну дії угоди про оренду кімнат у будинку на Воровського відмовити без пояснення причин, що ж до надання іншого приміщення, то його може колись і нададуть – якщо "вишукають"...

Одне слово, ми, київські чиновники, дуже серйозні й зайняті істоти, вирішуємо тут такі, бляха, глобальні проблеми, мільярдами ворочаємо, і якась, муха, "Соняшник", якийсь тіпа дєтскій журнальчік – да каму он нужєн! Пускай еті хахли сваім дєтям сказкі Пушкіна чітают, а ми в етам офісє камєрчєскую структурку забацаєм, дєньґі будєм лапатай ґрєсті і над дуракамі маларосамі с іхнімі "діточками" пасмєіваццa...

"Якщо конче хотіли відселити нас саме звідси, – каже головний редактор "Соняшника" Леся Воронина, – то могли ж зробити це по-людськи, як в усьому цивілізованому світі робиться. Якби нам запропонували натомість інше рівнозначне приміщення, ми б не пручалися. Та навіть якби попередили заздалегідь, аби бодай трохи часу було що-небудь придатне для роботи підшукати. А то чотири місяці не казали нічого певного, "розглядали", а тут раптом "забирайтеся геть" – і все... Тепер хоч розставляй столи на вулиці перед КМДА і роби журнал! Або йди до когось у прийми і забудь про незалежне видання".

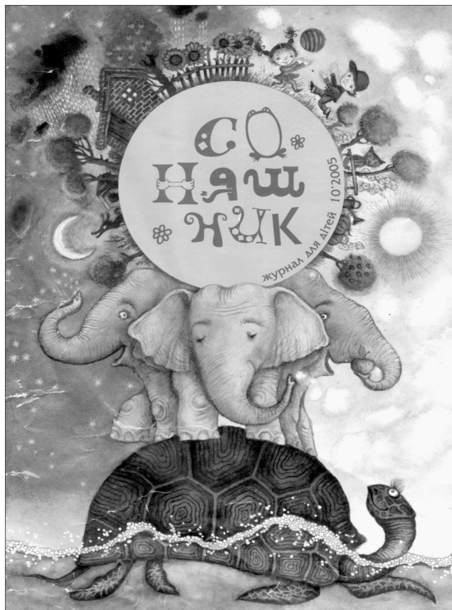
Тоді, в листопаді, здавалося, що "Соняшник" вдалося відстояти. На його захист дружно виступили практично всі центральні українські видання й кілька народних депутатів; письменники, що співпрацюють із журналом, – а це кілька десятків "актуальних", як тепер кажуть, авторів, чиї імена на слуху в кожного прихильника вітчизняного красного письменства, – влаштувати акцію протесту у формі "пакування "Соняшникових" речей". На проведених із цього приводу "Кальварійських посиденьках" в УНІАНі видавці брати Капранови, співставивши статистичні дані, навіть вивели закон: чим менше в області бібліотек на душу населення, тим більше в ній голосів віддають за Януковича і його соратника Лисова.

Отож, розголосу перед виборами ці людці очевидно злякалися: невдовзі на адресу "Соняшника" надійшов лист від заступника начальника Головного управління комунальної власності м. Києва О. Г. Копила, де редакції було запропоновано працювати у приміщенні доти, доки не буде знайдено рівноцінного, яке її влаштує.

Однак нормально працювати змоги не було – АТЗТ "ЗовнішЕкспоБізнес", яке займає решту приміщення і претендує на приватизацію всього будинку по вул. Воровського, 37/14, фактично блокувало роботу редакції. А цими днями "Соняшник" отримав ще й позовну заяву до суду як організація, що вчасно не звільнила орендоване приміщення...

Держкомтелерадіо України нещодавно нагородив редакцію "Соняшника" Почесною грамотою "За значний внесок в розвиток інформаційного простору держави" й надає фінансову допомогу, як соціально значущому періодичному виданню, а тим часом КМДА залишає дитячий журнал, який передплачують діти не лише України, а й США, Канади, Польщі, Бразилії та Німеччини, без даху над головою і передає його приміщення у власність комерційній організації "ЗовнішЕкспоБізнес" – як назвати такі дії?

Здавалося б, за цей час багато води витекло в Дніпрі. До влади у столиці прийшов новий мер; пана Лисова, який пройшов у парламент за списком Партії реґіонів, то звільняли з посади заступника градоначальника, то знову відновлювали; з паном Копилом редакція ніяк не може зв'язатися – в КМДА вперто відповідають, що він має справи важливіші, ніж доля якогось там журнальчика, який потрібен усього лише українським дітям і нікому із "сильних світу сього". А 15 травня відбудеться судове засідання...

Леся Воронина пояснює ситуацію просто, однак від цього ні на йоту не легше: "Іде перерозподіл майна, відбувається процес вимивання всього некомерційного. У владу прийшла нова популяція рудих мурахів, які перетирають усе своїми кліщами й будують свої термітники. Їм під ці термітники треба площі, тому все, що не має стосунку до них чи їхніх дітей, кумів, родичів, друзів, колег по бізнесу тощо, виживається намертво – щоб і дух не пахнув. Раз ти небагатий, то не маєш права на існування! Весь час відчуваєш комплекс, що ти якийсь неправильний, калічний, що раз ти не бутік, а дитячий журнал – то вже ти якийсь каліка, нікому в їхньому світі не потрібний. Мені це нагадує фільми про дику природу: пасуться собі, скажімо, антилопи гну, і все спокійно, доки лев не голодний; але коли лев зголодніє і зжере кого-небудь із них, вони все одно пасуться, бо лише тут є трава. Мені не хочеться стати черговою жертвою цього лева, як і не хочеться їхати кудись у Канаду чи Австралію видавати український дитячий журнал! Я регулярно підписувала відозви, коли закривали на Хрещатику книгарні "Поезія" і "Мистецтво", коли тепер таким же чином виживають зі свого приміщення видавництво "Дніпро" і книгарню "Сяйво". Але вони видушують нас однаково, бо на їхньому боці гроші, адвокати. Зжеруть вони "Соняшник", і що ж – залишаться тільки трафарети, всілякі "барбі" й "ґерли", будуть і далі впроваджуватися іноземні проекти макдональдсівського штибу, так само комерційні, як горілка й кальсони – і будуть у нас квадратноголові дітки".

Я не хочу, аби мої діти були "квадратноголовими"! Гадаю, цього не хоче принаймні переважна більшість українців. То невже ми "проковтнемо" й це, невже й далі будемо сидіти сиднем і мовчати в своїй країні, як риби?!!

ВІД АВТОРА

ГРИГОРІВ ІЗ НАРОДНОЇ КАЗКИ

Олександр ХОМЕНКО,
поет, літературознавець

Мерехтить якась висока невипадковість у таких нечастих зустрічах з Михайлом Григорівим та його поезією. Ощадлива добірка в "Кур'єрі Кривбасу" чи "Сучасності" раз на 2–3 роки – такий нині звичний темпоритм цього схимника слова. Заданий і ним самим, і часом довкола нього. "Фейлетонна доба", – бідкався колись мудрий Шпенґлер; технічний прогрес, щоправда, додав для різноманітності презентації в режимі on-line.

Що ж до зустрічей особистісних, то вони так само одиничні й пораховані: і лише через деякий час розумієш, скільки незатертого символізму в кожній з них. Ось Григорів на Банковій називає тобі перший рядок своєї нової поезії, ось в "Енеї" пригощає червоним сухим і розказує про свою майбутню книгу, ось, розбиваючи долонею цигарковий дим, знайомить з кимось в культових "Сільгосппродуктах" на Прорізній. На перший погляд – все ніби буденне, узвичаєний плин подій, а між тим...

"Необтесане поліно" – таку назву має його остання на сьогодні поетична подача в "Сучасності". У тій назві, як у яйці-райці, згорнувся сенс не лише його поезій, а й притч із його власної долі. У добу всього гладенького й відшлі-фованого, у час, коли речі втратили свою матеріа-льну інерцію, Григорів щораз повертає дійсності її шорстку й водночас летючу автентику. Він просто не може інакше: першоелементи його поетичного світу – дерево, вода, камінь, пісок – не надаються до будь-яких маніпуляцій. Вони, як сказано в його поезії, проминають "у той бік світу". І він сам також проминає, рушаючи туди, де "річкою заморожений корінь ведуть".

...Приїхавши у другій половині 60–х зі своєї мітологізованої Карпатської ойкумени до Києва і вступивши на філфак Шевченкового університету, він швидко долучається до того кола поетів, що пізніше отримує назву "Київська поетична школа". Але часи вегетаріанські швидко закінчуються: Григоріва виганяють з університету за антирадянщину, він вимушений їхати до Риги, десятиліттями тинятися по чужих хатах, ночувати по майстернях на знятих з петель дверях.

...Повернувся він в Україну лише напередодні падіння "совка", у 45 видавши першу збірку, одначе її запаморочлива глибина так і не була взискана нашою літературою, яку натоді судомило від бубабістського "карнавалу".

У провальні 90-ті, коли хтось тихцем розкрадав Літфонд, а хтось робив політичний бізнес на рештках красного письменства, Григорів отримав несподівану посаду "завгоспа" Спілки. Він ходив спорожнілим приміщенням і перевіряв замки та віконні рами – так вимагала посадова інструкція. Одначе насправді він виконував у тому монструозному приміщенні-лабіринті іншу функцію: він був Дідом-Всевідом з народної казки. До того велося ще раніше, адже він вже в молодості відмовився від спокусливого шляху приторговувати зовнішніми формами карпатської автентики. Тоді, після шаленого успіху фільму Параджанова, багато хто з його краян напитував собі роль у гуцульському вертепі, який раптово зріс у ціні. І всі хотіли бути неодмінно опришками чи мольфарами, хоча за "сродністю" своєю малися бути хіба що Іродовими слугами. Шлях Григоріва був іншим – у глибину слова, образу, архетипу, туди, де з безмовної пустелі божественного Ніщо виринає Першосенс, Першопочаток, постає Першооснова. А в 90-ті він навіть зовні почав нагадувати того Всевіда: невисока постать, посріблені вуса, затягнуті паволокою великі (у Старій Греції казали – волові) очі.

Часом хочеться підійти до нього і запитати: де вона, та жива вода, і де залізні постоли?

м. Київ

Віталій КОЩОВИТИЙ

МУЗИКА

ДЕ "МАНДРИ", ТАМ І "ДОРОГА"

У сучасній українській молодіжній культурі група "Мандри" займає своєрідну музичну нішу. Її амплуа – синтез національних українських фольклорних традицій, сучасна ритмічна основа, елементи міського романсу, французького (а не того, що цим словом називають у дикунській північно-східній країні) шансону і традиції музики реґґей, блюзу та року. Незважаючи на таке хитросплетіння стилів, музика "Мандрів" залишає доволі цілісне враження завдяки фольклорному первню, базованому на автентичних мелосах Київщини.

Нещодавно прихильники гурту дочекалися його третього студійного альбому, причому чекати довелося довгенько – за словами самих музикантів, активна гастрольна діяльність тривалий час просто "не пускала" їх до студії, а відтак більшість нових композицій написані буквально в дорозі. Тому й не дивно, що цей альбом у висліді саме так і став називатися – "Дорога". Причому як тематика нових композицій, так і настрій, який більшість із них навіюють, таки адекватні цій назві.

В альбомі дванадцять композицій, із яких поки що добре відома лише одна – пісня "Не спи, моя рідна земля", яка з великим успіхом звучала ще на Майдані. Саме на неї й створено перший кліп, що має супроводжувати продаж альбому. Утім, продавці дисків твердять, що якогось особливого "супроводу" він не потребує, оскільки купують його й так дуже активно.

Крім "Не спи, моя рідна земля" (правильно, вочевидь, мусило би бути все-таки "земле"!), на роль хітів альбому претендують також заспівна композиція "Дорога", створена за мотивами португальських гастролей "Ріо-ріта", а також, звичайно,

Видавець Конгрес Українських Націоналістів

Засновник Степан Брацюнь

Редакційна колегія Іван Белебеха, Іван Головацький, Анатолій Погрібний, Ярослав Радевич-Винницький, Степан Семенюк

Адреса редакції: 01001, вул. Хрещатик, 21, пом. 111, м.Київ; тел./факс (044) 279-78-08 e-mail: nacija@ukr.net www.nacija.org.ua

Адреса видавця: 01004, вул. Горького 36, м. Київ, тел./факс 235-37-61

Головний редактор Михайло Сидоржевський

Реєстраційне свідоцтво: Серія КВ № 7970, видане Державним комітетом інформаційної політики, телебачення та радіомовлення України 08.10.2003р.

Передплатний індекс: 09715

Банківські реквізити: СПД Брацюнь Степан, р/р №26001016925980 в банку "Фінанси і кредит", ТОВ м. Київ, МФО 300131, ЄДРПОУ 2305606776

Газету набрано і зверстано у комп'ютерно-видавничому центрі Конгресу Українських Націоналістів.

Газету видрукувано у ВАТ "Видавництво "Київська правда"

Замовлення №

Наклад 120 000 примірників

Ціна договірна